

Trekkies United

Een nostalgische 80's comedy over
Star Trek, porno en ware liefde

Trekkies United

Een nostalgische 80's comedy
over Star Trek, porno
en ware liefde

Schrijver: Percy Sledgehammer

Coverontwerp: Joejoesan2002

ISBN: 9789465314501

© Percy Sledgehammer

***Ergens aan het eind van de jaren 80
van de vorige eeuw...***

1 Walter Westhuizen: avonturier

De 29-jarige Walter Westhuizen had nooit durven dromen dat zijn nobele zoektocht naar de ware liefde zou worden ingeleid door een erotische droom over een rondborstige pornoactrice. Meteen de eerste nacht nadat Walter de VHS-band *Galactic Breasts are Burning* in zijn handen had gehad, volgde zijn eerste droom over de wulpsen van origine Oostenrijkse Bonny Bavaria. Er zouden nog vele volgen.

IN DIE EERSTE DROOM bekleedde Walter de functie van kapitein van het ruimteschip Wubbo Ockels. Het was zijn missie om de vrede in het heelal te handhaven, nieuwe werelden te ontdekken en de seksuele gewoonten van buitenaardse wezens te analyseren op menselijke haalbaarheid.

Walter bevond zich in de kapiteinsstoel op de brug en verwonderde zich over de merkwaardige nieuwe leren uniformen die de ruimteorganisatie Terravloot in het nieuwe jaar had ingevoerd. De kleren hadden openingen op de billen en buik en gaven licht in het donker. 'Vrouwen zien er prachtig in uit,' vond Walter. 'Maar mannen kunnen beter iets anders dragen. Misschien een goed agendapunt voor de volgende vergadering.'

Walter keek tevreden toe hoe zijn stuurman een PlayStation controller in de hand nam en het ruimteschip op een koers naar de ruimtebasis Alfalfa zette. 'Zo gaat hij goed,' zei hij tegen zichzelf. En omdat hij blijkbaar even kon relaxen, drukte hij op het intercomknopje van zijn kapiteinsstoel om een kopje thee te bestellen. Een paar minuten later kwam Bonny binnen.

'Hallo ensign Bonny,' zei Walter.

'Kapitein,' antwoordde ze.

'Wat zie je er vandaag weer prachtig uit.'

Walter had niets te weinig gezegd. Bonny had een ideaal figuur: lange benen, lang blond haar, een slanke middel en volle borsten. Ze zou niet misstaan op een H&M poster in eenabri op straat. Als ze lachte, zou je niet zeggen dat ze als tiener drie jaar lang een beugel had moeten dragen. Althans, dat werd beweerd in haar ongeautoriseerde biografie, die Walter ooit op Koninginnedag voor een gulden had gekocht. Nu, jaren later, had Bonny een perfect gebit.

‘Dank u wel, kapitein Westhuizen.’

‘Graag gedaan, Bonny. Graag gedaan.’

Bonny schonk de thee in.

‘Suiker erbij?’

‘Twee klontjes.’

‘Heeft u verder nog iets nodig? U zegt het maar.’

Walter wist hoe deze droom zou aflopen.

Op het moment dat hij aan Bonny zou vragen om al haar kleren uit te trekken, zou de wekker afgaan om hem weer in de dagelijkse werkelijkheid terug te brengen. Enig takt was dus geboden. Dromen als deze waren zeldzaam en aangezien Walter toch vrijgezel was, had hij zijn rechten op een natte droom nog niet verspeeld.

‘Nou, Bonny. Vertel eens, uhm, wat vind je van die nieuwe Terravloot uniformen. Zitten ze niet te krap?’

‘Het is maar dat u het zegt, kapitein. Ze zitten zo strak dat je zelfs geen BH meer hoeft aan te doen. Kijkt u maar.’

Bonny deed een stap naar achteren en ritste haar uniform open. Haar majestueuze borsten sprongen als hypnotiserende boa’s op hem af. Alleen een onzichtbaar krachtveld leek hen op hun plaats te houden.

Walter probeerde niet te reageren op Bonny’s gracieuze reactie. Hoewel, de spanning tussen zijn benen begon wel toe te nemen. Hij wachtte tot de wekker zou afgaan, maar er gebeurde niets.

‘Wat is er, kapitein? Lekken er soms siliconen uit mijn borsten?’

‘Nee, nee, je borsten zien er prima uit.’
‘Kan ik u nog op een ander manier van dienst zijn?’
Walter dacht even na en schudde toen het hoofd.
‘Het gaat wel weer. Kapitein zijn is soms best zwaar, weet je.’
‘Ja, u ziet er eerlijk gezegd wat gespannen uit.’
Gespannen was hij zeker.
‘Moet ik soms uw lid masseren?’
Dat deed het hem.

Met een knetterend geluid ging de wekker af.
De brug van het ruimteschip Wubbo Ockels vervaagde en de contouren van zijn niet opgeruimde slaapkamer werden zichtbaar. Walter Westhuizen, bijna dertig jaar en vrijgezel, was weer op aarde geland.

**

Als werkloze vond Walter de maandagen het moeilijkst om door te komen. Hij hikte dan tegen een hele week op waarin hij zichzelf moest bezighouden. Een week vol verplichte uitzendbureaus, slenteren door de stad of tijdschriften lezen in de bibliotheek. Walter had het liefst elke ochtend een rondje getrimd om zijn conditie niet te verwaarlozen, maar het helemaal niets doen had hem lui gemaakt. Je krijgt ook geen energie van niets doen. Je zou die vicieuze cirkel moeten doorbreken.
Een activiteit als hardlopen had wel zo zijn voordelen gehad. Als je bijvoorbeeld ongewenste bekenden tegenkwam, zoals ex-studiegenoten die het wél gelukt was om een goede baan te vinden, dan hoefde je niet stil staan om een praatje te maken.
‘Zo, wat doe jij tegenwoordig?’ was de onvermijdelijke vraag dan.
‘Sorry, ik heb geen tijd! Gezondheid gaat voor!’

Nee, bedankt. Werkloos zijn was al erg genoeg. Je had niemand nodig die je nog eens extra op je eigen falen te wijzen.

Met een zucht stond Walter op. Het was vijf minuten over tien. Walter had zich voorgenomen om nooit later dan tien uur op te staan. Hij redde het eigenlijk nooit. Toen Walter uit het raam keek, zag hij dat het weer een donkere dag in november was. Koud en regenachtig. Typisch een dag om binnen te blijven.

Walter de grotbewoner. Walter de kluizenaar. Dat was iets dat hij nooit wilde worden. En nu is hij het toch.

Hij griste zijn kamerjas van de vloer en liep op zijn blote voeten de koude woonkamer in. Uit bezuinigingsoverwegingen had hij de oude gaskachel op een laag pitje gezet. Met een extra trui merkte je niet eens dat het binnen net zo koud was als buiten, vond hij. Walter zette zijn stereo-installatie aan en vond het nogmaals jammer dat hij weer net het nieuws van tien uur gemist had. Het is altijd goed om te weten wat je in de wereld hebt gemist in de tijd dat je aan het slapen was en ver van de aarde allemaal ruimteavonturen aan het beleven was.

Het programma Energiek met Muziek was al begonnen. Het nummer Beat it van Michael Jackson schalde door de krakkemikkige speakers gevolgd door Madonna's Borderline. Walter liep zijn kleine keukentje in en zette wat warm water op voor thee. In een kopje op het aanrecht lag een gebruikt Pickwick theezakje.

'En wat gaan we vandaag doen?', zei Walter tegen zichzelf. Het was altijd wel aardig als hij op zo'n dag een specifiek doel voor ogen had, hoe klein dan ook. Hij moest in ieder geval zijn huurvideo, de Hongkongse knokfilm Bloodprints on the Dancefloor bij cultvideotheek Heroes & Hoes terugbrengen. Walter had de Bonny Bavaria video niet durven huren en was toch maar met een Joey Poe film naar huis gegaan. Heroes & Hoes bestond nog niet zo lang. Walter was ook nog maar een maand of drie lid. Naast een uitgebreide pornosectie hadden de twee

eigenaren ook veel niet-Nederlands-ondertitelde Amerikaanse en Engelse import video's. Walter kwam er vaak en hielp wel eens in de zaak. In ruil daarvoor mocht hij gratis video's meenemen. Voor een werkloze film liefhebber was dat wel een goede deal.

'Goed, in ieder geval Heroes & Hoes. Maar niet voordat ik één uitzendbureau heb bezocht.'

De ketel floot. Walter schonk wat water in zijn mok en stelde vast dat hij het gebruikte theezakje toch wat overschat had. Het kokende water bleef doorzichtig. Walter opende zijn keukenkast en zag dat hij helemaal geen theezakjes meer had. Ook zat er nog maar een klein kapje witbrood in zijn broodtrommel.

'Shit.'

Kopen dan maar.

Walter zuchtte nog een keer. Hij had er een hekel aan om fysiek werk te verrichten met een droge keel en op een lege maag. Het zag er naar uit dat hij zo vroeg op de ochtend al zijn reserves moest aanspreken. Toen hij de radio uit wilde doen, werd er net een lied ingezet van The Carpenters. Walter wachtte even. Zoals altijd werd hij zeer emotioneel van de mierzoete stem van de zangeres. Ze zong over regenachtige maandagen en dat paste precies bij de stemming die Walter had.

'Veel te vroeg gestorven,' zei Walter tegen zichzelf.

Hij wachtte tot het eind van het liedje en deed toen zijn installatie uit. Eenmaal in de gang gekomen, merkte hij dat de post al vroeg gekomen was. Walter knielde voor zijn deur en bekeek het pakketje papier dat hem die dag zou moeten opvrolijken. Het waren alleen maar rekeningen en reclamefolders.

'Shit.'

Walter was teleurgesteld. Zijn uitnodiging voor de Brabantse Star Trek conventie Tractor Beam was nog niet aangekomen. En dat terwijl hij zich al drie maanden geleden had opgegeven en het entreegeld allang van zijn rekening was afgeschreven. Walter

maakte een mentale aantekening om de organisatoren diezelfde dag nog te bellen. Hij legde de post weg en liep naar buiten.

vi-de-o-theek (de; v; meervoud: videotheken)

Een soort bibliotheek waar je tegen betaling films huurde op voorbespeelde videobanden, meestal op het VHS systeem. Vooral in de jaren tachtig en negentig van de vorige eeuw waren videotheken zeer populair. Na de opkomst van internet, waar je op een eenvoudige wijze illegaal en legaal films kon downloaden, en de moderne streamingdiensten als Netflix begonnen videotheken langzaam te verdwijnen.

Films die net in de bioscoop hadden gedraaid, gingen bij de 'videoboer' eerst de verhuur in als dure dagfilm. Na verloop van tijd veranderden ze in goedkopere weekfilms. Soms werden bioscoopfilms gestolen en illegaal op video gezet. Voorbeelden daarvan waren Return of the Jedi en E.T. The Extra Terrestrial. Die werden dan onder de toonbank verhuurd. De meeste videotheken bezaten ook een aparte donkere hoek met een groot bord erboven waarop stond: Alleen 18 jaar. Het ging hier dan om een apart gedeelte van de videotheek waar de klant op discrete wijze erotische videobanden kon uitkiezen. Wel moesten ze die bij de normale toonbank afrekenen.

**

‘Mannen zijn echt klootzakken,’ zei Juuls.

Walters zusje sprak niet uit eigen ervaring. Ze keek naar de televisiefilm *Fatal Seduction in Paradise*, die net op tv was. Het verhaal zou gebaseerd zijn op ware gebeurtenissen.

Juuls was eenentwintig jaar. Walter was acht jaar ouder en nauwelijks een voorbeeld voor haar. Zij was nog fris en vol idealen, Walter was apathisch en gefrustreerd. Een opmerkelijk koppel. Je zou niet zeggen dat ze familie waren. Soms had Walter gedacht dat hijzelf geadopteerd was.

Walter ging naast haar op de bank zitten en keek mee.

Sinds Juuls in Amsterdam kunstgeschiedenis studeerde, kwam ze regelmatig op bezoek. Ze was een opgewekte meid, reageerde vaak te emotioneel en las zelfs op haar eenentwintigste bij voorkeur alleen maar kinderboeken. Vooral die van Thea Beckman en Tonke Dragt. Ze was verder het prototype van een rebelse zus. Als nakomeling in een familie met drie kinderen had Walter in het verleden vaak de pest aan haar gehad. Juuls kreeg alles gedaan en kon bijvoorbeeld indertijd zonder problemen haar eerste vriendje in het ouderlijke huis laten slapen. Walter had daar wel andere ervaringen mee. Maar sinds Walter op zijn achttiende het ouderlijke huis had verlaten, was hun relatie alleen maar beter geworden.

‘Wat een rotstreek,’ mompelde Juuls tegen niemand in het bijzonder. Onbewust pakte ze weer wat paprikachips uit de zak en bleef gebiologeerd naar het televisiescherm kijken. Met een glimlach bestudeerde Walter haar gezicht. Ze leefde echt mee met deze flutfilm. Hoewel Walter zijn zusje wel langer kende dan vandaag, was hij altijd weer ontroerd door dit gegeven.

‘Dat is best een mooie vrouw daar,’ zei Walter.

‘Die blonde of die donkere?’

Zoals zo vaak in Hollywood, was de blonde vrouw de slechte maîtresse en de donkere de trouwe echtgenote.

‘Die blonde,’ zei Walter. Die leek namelijk wat op Bonny Bavaria, maar dat vertelde hij er niet bij.

‘Die slet?’

‘Och, ze heeft wel wat.’

Walter durfde zijn zusje niet te vertellen dat hij wel op sletjes viel. Alle pornoactrices hadden immers iets dellerigs.

‘Anouk had donker haar,’ zei Juuls.

Anouk was Walters ex-vriendin.

Walter probeerde deze opmerking te negeren.

‘Och, ik houd van alle soorten vrouwen. Klein, groot, donker, blond, Spaans, Chinees...’

‘Ik kwam haar laatst tegen bij de Vroom & Dreesman,’ ging Juuls verder. ‘Ze had haar nieuwe vriend bij zich. Hoe heette die toch alweer? Arthur? André? Oh nee, hij heette Alwin. Best een lekker ding, hoor. Strak kontje. Lang en slank. Volgens mij was hij net terug van vakantie, want hij zag er heel bruin uit.’

‘En mogen ze samen zeer gelukkig worden,’ besloot Walter. ‘Einde onderwerp.’

Walter stond op om nog wat Cola uit de koelkast te halen.

Juuls had altijd zeer goed met Anouk kunnen opschieten. Ze was verpletterd toen hij had aangekondigd dat ze uit elkaar zouden gaan. Walter heeft haar wel proberen uit te leggen waarom mensen soms niet verder met elkaar gaan, maar hij was niet echt een persoon die makkelijk over zijn gevoelens praatte. Bovendien vond hij het moeilijk om zichzelf te analyseren. Op een gegeven moment had Juuls het maar gewoon geaccepteerd.

‘Ze heeft zeker niet meer naar mij gevraagd?’, vroeg Walter. Hij was alleen nieuwsgierig.

‘We hadden niet zoveel tijd. Het was ook niet de plek voor een lang persoonlijk gesprek. Ze wilde wel een keer met me naar een

concert of zo als George Michael of Duran Duran in Nederland kwamen. Daar zijn we beiden fan van.'

'En dat ga je ook doen?'

'Ik weet het niet. Ze bood wel aan om te betalen. Per slot van rekening bleef ik toch haar enige zus. Soort van...'

Om elf uur was de film afgelopen. De echtgenote had haar overspelige man vergeven en ze waren hand in hand weggelopen van het autokerkhof waar de laatste confrontatie met de maîtresse had plaatsgevonden. Juuls liep naar de ijskast.

'Heb je geen Shandy?', vroeg ze.

'Watte?'

'Shandy, je weet wel.'

Walter keek in zijn koelkast.

'Kindercola, Punica, Snor, ranja, chocolademelk.....nee, ik denk dat de Shandy op is.'

Walter keek op en zag dat zijn grap succes had.

'Zakkenwasser,' zei Juuls met een glimlach. Ze haalde een cola blikje uit de ijskast en trok hem open.

'Ik dacht dat het studentenleven je wel het zuipen zou leren,' zei Walter droog.

'Verkeerd gedacht, Walt,' antwoordde Juuls en liet een boer.

2 Videotheek Heroes & Hoes

'Hé Westhuizen, alles goed?'

Walter was de videotheek Heroes & Hoes ingelopen en begroette de man achter de balie met een tevreden glimlach. Het was elf uur 's avonds en Walter wilde voor het slapen gaan er nog even tussenuit.

'Hé, Stanley.'

Stanley was een grote, zesendertigjarige Antilliaan met een brede glimlach en grote handen. Het glas van zijn grote bril was zo getint, dat het leek alsof hij altijd een zonnebril op had. Walter had zich altijd afgevraagd hoe Stanley 's avonds kon autorijden met zulk donker glas en of die überhaupt wel een sterkte had. Misschien deed hij het alleen om op rappers als LL Cool J of Grandmaster Flash te lijken.

Walter begon aan zijn begroetingsritueel.

‘En hoe gaat het met mijn Surinaamse vriend?’, vroeg hij.

‘Je solliciteert weer naar een ram voor je bek, Westhuizen,’ zei Stan. ‘Je weet dat ik uit Curaçao kom en niet uit Paramaribo.’

‘Ach ja, ik vergeet het steeds.’

‘Ik zeg toch ook niet dat je een stomme Belg bent?’, verweerde Stan zich.

Een tijdje geleden had Walter hem verteld dat zijn overgrootvader uit Gent kwam. Dat was natuurlijk koren op de molen voor Stan.

‘Nee, nee,’ zei Walter. ‘U heeft helemaal gelijk en ik bied u hierbij mijn nederige excuses aan.’

‘Da’s al heel wat beter,’ gromde Stan.

‘Ik bied u kralen en spiegels als geschenk.’

‘Eikel,’ glimlachte Stan.

Het probleem met Stan was, dat hij dit spelletje al te vaak speelde. Je wist nooit wanneer hij echt kwaad was.

‘Heb je al je uitnodiging binnen voor die Star Trek conventie?’, vroeg Stan. Stan was een echte Trekkie. Hij was een van de weinige mensen die de Klingon taal ook echt sprak. Tenminste, dat beweerde hij. Aangezien Walter het zelf niet kende, kon hij nooit controleren of Stan echt Klingons sprak of zo maar wat brulde.

‘Nee,’ zei Walter. ‘Het is één grote klotezooi.’

Stan had die van hem vorige week al ontvangen.

‘Komt vast goed, Westhuizen. We zijn een uitstervend ras. De grote Kortar zal ons wel leiden. Heb vertrouwen in onze leider. Heb je al opgezocht waar we naar toe moeten rijden?’

‘De conventie wordt ergens in Brabant gehouden. Het dorpje heet Midden Mierde en ligt dicht bij de Belgische grens.’

‘Jaaah, Midden Mierde. Alweer Brabant. De Star Trek club Tractor Beam is daar heel erg populair. Vorig jaar werd de Star Trek dag in het stadhuis van Soerendonk gehouden en daarvoor was het de beurt aan het buurthuis van Sengelsbroek. Voor de hoeveelste keer organiseren ze alweer de Star Trek dag?’

Walter haalde zijn schouders op. ‘Ik dacht dat het al de vijfde keer was.’

Er kwam een nostalgische glans in de ogen van Stan.

‘Alweer de vijfde keer,’ zei hij tevreden. ‘Het is jouw eerste keer, hè Westhuizen?’

Walter knikte.

‘Nou, je weet niet wat je ziet. Het was gewoon je lot om naar onze videotheek te komen. Anders had je ons nooit ontmoet en had je geen lift gehad naar het Star Trek walhalla van Noord Brabant. Wij zijn eigenlijk veel te goed voor jou.’

Hij veegde zijn balie schoon. Stan had volgens mij altijd al barman willen zijn.

‘Heb je Reggie nog gezien, vandaag?’, vroeg Stan.

Walter schudde het hoofd. ‘Had hij me ergens voor nodig?’

‘Hij wilde je een voorstel doen. Het heeft te maken met een zekere ex-werknemer die de benen heeft genomen. Weet je daar iets van?’

Walter schudde zijn hoofd.

‘Misschien zie ik hem morgen wel. Is Arno weg dan?’

Stan glimlachte. Zijn gouden tand leek extra op te lichten.

‘Reggie vertelt het je wel,’ zei hij mysterieus.

Walter drong niet aan. Stan zou er toch niets over vertellen. Sommige mensen waren té discreet.

Walter keek op zijn horloge: het was kwart over elf. Over iets minder dan uur zou Stan de zaak sluiten. Walter keek om zich heen. Deze winkel was toch wel een van zijn favoriete plekken in Amsterdam. Heroes & Hoes was een goed gesorteerde importzaak, waar je de video's zowel kon huren als kopen. De videotheek was gespecialiseerd in cult- en actiefilms – vandaar de naam Heroes – en had bovendien een uitgebreide pornosectie. Dat laatste verklaarde de naam Hoes, het meervoud van Hoe, wat het Engelse slangwoord voor prostituée. Zoals bij de meeste videotheken was de pornosectie discreet gescheiden van de rest van de zaak en flink verwijderd van de kast waar de Bassie & Adriaan, Smurfen, Alfred J. Kwak en Disney-films te vinden waren. Je moest zelfs een gordijn openen om naar binnen te kunnen, zoals bij het betreden van de eerste klas in een vliegtuig.

De twee eigenaren waren Stanley de Jongh en zijn partner Ronald Scholten, een goede vriend van Walter. Ronald leidde een dubbelleven als zanger van de Nederlandstalige punkband Pieter Pimp & De Wentelteefjes. Zijn artiestennaam was Reggie Dizzy Lizzy.

Walter liep naar de kast met nieuwe releases. Sommige films, vooral de niet-Nederlands ondertitelde importproducties, draaiden nog in de bioscoop. Zijn blik gleed over de horrorsectie. Walter had de meeste ervan al gezien. Hij pakte de remake van de Amerikaanse horrorklassieker What's for Breakfast?. Het was een Engelse import-video over buitenaardse zombies die op een Italiaanse camping waren geland en zich tegoed deden aan mals en nog niet uitgezakt tienervlees. Op een foto op de achterkant van de video-doos zag je in ieder geval één meisje met ontblote borsten. Horrorregel 1: als een meid in een griezelfilm haar toeters laat zien, wordt ze verderop in het verhaal hopeloos afgeslacht.

Wat films betrof werkte Walters geheugen soms als een 486 computer.

‘Was dat op andere gelegenheden ook maar zo,’ dacht Walter vaak. ‘Kon ik maar op belangrijke momenten de juiste dingen zeggen. Dan zou mij veel onheil bespaard zijn geweest.’

Andere opmerkelijke titels uit de Heroes & Hoes-collectie waren Sixteen Virgin Killers Raise Hell en Excuse me, is this Your Chainsaw?. Walter had ze allemaal gezien. Aan zijn zusje Juuls had hij nooit duidelijk kunnen maken wat precies zo hilarisch was aan slecht nagesynchroniseerde Italiaanse horrorproducties waarin het bloed net zo rijkelijk vloede als de wijn op een Romeinse orgie. Zijn favoriete slasherfilm heette Islands in the Bloodstreams, een bloederige remake van de Shakespeare klassieker The Tempest. De film was gemaakt door de Amerikaanse regisseur Don Fourni, bijgenaamd The Duke, die aansluitend de films More Islands in the Bloodstreams en Islands in the Bloodstreams III: Resurrection produceerde. Walter had de Islands-trilogie al talloze malen gezien. Het gerucht ging dat hij aan een vierde film werkte, The Return of the Resurrected on the Islands in the Bloodstreams. Maar dat was helaas nog niet officieel bevestigd.

De volgende film was verkeerd teruggelegd.

Walter draaide de video-doos om en keek recht in de welgevormde siliconenballonnen van Bonny Bavaria. Er ging een schok door hem heen. Op de hoes stond:

‘In het jaar 2359 had een jaloezige op hol geslagen vibrator alle mannen op aarde vernietigd. Zou de mensheid nu uitsterven? Alleen één vrouw durfde erop uit te gaan om de aarde van een ramp te behoeden en de ruimte af te kammen op zoek naar nieuwe welwillende mannen in een opwindende seks odyssee. Bonny Bavaria is terug in Galactic Princesses II: Manhuntress.’

Verschrikt keek Walter om zich heen.

Stan was nog steeds verdiept in een bestellijst. Verder was de videotheek uitgestorven.

Walter bekeek de hoes nog eens aandachtig. Het kijkwijzer-18 icoontje brandde zich een weg naar zijn brein en de borsten van Bonny leken hem te hypnotiseren als een langzaam bewegende slang bij een Rasta Rostelli show. Even flitsten Walters gedachten naar het scheppingsverhaal. Nu wist hij hoe Adam en Eva zich gevoeld hadden. Wie kan er een slang weerstaan? En helemaal niet als het er twee zijn.

‘Waarom neem ik hem niet gewoon?’, dacht Walter. ‘Het is nu al de tweede keer dat ik een Bonny Bavaria video in mijn handen heb en wie zal het me aanrekenen?’

Walter bekeek de hoes nog eens aandachtig.

‘Je wilt hem wel meenemen,’ zei een stem van binnenuit, ‘maar je durft het niet. Je bent bang om als een eenzame rukker over te komen.’

‘Maar ik ben toch een eenzame rukker?’, dacht Walter.

Hierop zweeg de stem.

Walter legde de video terug.

‘Hé, Westhuizen,’ zei Stan. Walter draaide zich verschrikt om.

‘Als jij bij die Star Trek-dag je Starfleet uniform aandoet, ga ik verkleed als Klingon, oké?’

Walter glimlachte en maakte een afwerend gebaar.

‘Tuurlijk, Stan,’ zei Walter. ‘Ik zal mijn oma alvast de opdracht geven er één voor me te breien. Misschien wil ze ook wel mee.’

Stan grijnsde.

Fan zijn is één ding. Voor gek lopen is een tweede en daar paste hij voor.

star-trek (engels; m; in het nederlands: sterrentrek)

Een Amerikaanse science fiction serie die van 1966 tot en met 1969 op de Amerikaanse televisie te zien was. De avonturen draaiden om kapitein James T. Kirk die met zijn trouwe vrienden meneer Spock, dokter McCoy en 400+ bemanningsleden in het ruimteschip Enterprise het hele heelal rondvloog om nieuwe werelden te ontdekken. Hoewel de serie in eerste instantie flopte, werd het alsnog een groot succes toen het op tv werd herhaald. Mede dankzij het succes van Star Wars (1977) kwam er in 1979 een heuse bioscoopfilm uit, Star Trek: The Motion Picture. Inmiddels is men bezig met film numero VI, die de titel The Undiscovered Country gaat krijgen.

Onlangs is men ook begonnen met een nieuwe tv-serie, The Next Generation. De vrouwen verslindende Kirk is hierin vervangen door een kale Shakespeare acteur die ondanks zijn Britse accent als Fransoos moet doorgaan. De rol van Spock is overgenomen door een androïde genaamd Data die aan het Pinokkio syndroom lijdt: hij wil het liefste mens worden.

Van Star Trek zijn er inmiddels talloze boeken, strips, kleding, action figures, bouwkits, videogames, puzzels, stickers, trading cards en ga zo maar door verschenen. In Las Vegas is zelfs een Star Trek Experience met twee rides en een museum.

Echte Star Trek fans noemen zichzelf 'Trekies'.

3 Walters korte carrière

Zo op het eerste oog was Walter helemaal geen verkeerde verschijning. Dat was althans de bewering van zijn jongere zusje Juuls – en wat dat betreft vertelt je familie toch nooit de waarheid. Met de juiste kleren en haircut zou Walter zo weer aan de vrouw komen. Hij moest er wel wat tijd en geld in investeren, natuurlijk. Walter had daar geen zin in. Tenminste, dat was wat hij voor de buitenwereld beweerde. Walter wilde dolgraag weer iemand vinden om zijn leven mee te delen, maar onbewust durfde hij het niet meer aan. Welke meid was nou geïnteresseerd in een werkloze jongen die op zijn 29e nog amper een idee had over wat hij met zijn leven aan moest? Wat kon hij iemand anders bieden? En als hij weer ging daten, hoeveel afwijzingen zou een man dan kunnen verdragen?

Omdat Walter nu al een tijdje werkloos thuis zat, had hij veel tijd om over het leven na te denken. Aangezien hij binnen een paar maanden dertig zou worden, was er een behoefte ontstaan om te kijken hoe hij zijn jaren als twintiger beleefd had. Het was duidelijk dat hij indertijd veel verkeerde beslissingen genomen had. Zijn breuk met zijn ex Anouk was daar één van. Hij werd er liever niet aan herinnerd.

Walter dook in zijn wandkast en viste er een oud fotoboek uit. Hij deed hem open en bekeek de eerste pagina: Walter en Anouk gaan naar Corfu. Op de foto zaten Anouk en Walter op een scooter voor hotel Astra Village. Als tekst had Anouk erbij gezet: Walter en Anouk go easy riding – op zijn Grieks. Anouk had er altijd van gehouden om onzin in fotoboeken te schrijven en dit boek zat er vol mee. Dus ging ze bij het inplakken van de foto's er eens lekker voor zitten en bedacht ze zoveel mogelijk flauwe, doch vermakelijke opmerkingen die ze aanbracht met een zilveren stift.

Gek eigenlijk dat ze dit fotoalbum nooit had opgeëist na hun breuk. Zij had er eigenlijk meer aanspraak op dan hij.

In de vier jaar dat ze met elkaar waren omgegaan, was Corfu hun enige vakantie geweest. Dit had verschillende oorzaken. De belangrijkste was dat Walter meer waarde hechtte aan materiële dingen: eerst moest er een cd speler komen, een nieuwe hifistereo videorecorder, een nieuw bankstel, een computer met nog snellere Pentium chip en ga zo maar door. In de eerste jaren ging daarin al hun geld zitten. Bij hun scheiding had Anouk overigens alles meegenomen. Walter had nooit geprofiteerd van zijn verzamelwoede.

De andere belangrijke reden waarom hun relatie stukliep, was het feit dat Walter altijd alleen met zijn werk bezig was. Walter had fotografie en video aan de Academie van Visuele Kunsten in Vlierenberg gestudeerd. Naar aanleiding van zijn eindexamenstuk, een fotoserie over de Europese toer van de Engelse meidenpopgroep Dames with a 1000 Brains, had hij meteen een goed betaalde baan bij een videoclipbedrijf gekregen. Walter deed veel regie-assistentiewerk bij het maken van videoclips van grungebands als Smash It Up, Stonehenge Slayers en Nobody Beats Me in the Kitchen. Hij reisde heel Europa rond en had het wel naar zijn zin. Anouk verveelde zich echter te pletter en hun relatie bloedde dood. Het was zelfs Walter die hun relatie afbrak omdat hij vermoedde dat ze het had aangepapt met een collega op het werk, wat niet waar bleek te zijn.

‘Dat had anders moeten aanpakken,’ zei Walter hardop tegen zichzelf. Hij bladerde nog even door het fotoalbum.

Ironisch genoeg was het na zijn breuk ook helemaal bergafwaarts gegaan met zijn carrière. Hij kreeg ruzie met de directeur van het videobedrijf en nam ontslag, omdat hij dacht dat hij wel zelf kon produceren. Hoogmoed kwam echter voor de val.

Walter eindigde als filmer van lowbudget bruiloften en gaf er uit pure frustratie maar helemaal de brui aan. Het grote dieptepunt

was het moment waarop hij zijn videocamera moest verpanden. Hij belandde in de bijstand en kwam er niet meer uit.

Ja, het kan soms vreemd lopen in het leven. De ene dag ben je een veelgevraagde held en de andere dag gaat je telefoon niet meer over. Je realiseert je dat je jezelf flink hebt overschat en dat jij je wat nederiger had moeten gedragen.

Walter draaide het nummer van zijn zus. De telefoon ging een paar keer over voordat hij werd opgenomen.

‘Hallo?’, zei een slaperige Juuls.

‘Hoi, met Walter.’

Het bleef even stil.

‘Walter?’

‘Ja, met mij.’ Walter aarzelde even. ‘Sliep je al?’

‘Walter, het is al drie uur.’

‘Oh, is het al zo laat?’ Hij had het niet in de gaten gehad.

‘Wat is er aan de hand? Niets ergs hoop ik?’

‘Nee.’

Het bleef even stil.

‘Juuls?’

‘Hmmm?’

‘Denk je dat het leven bepaald wordt door toeval, of denk je dat er voor alles een reden is?’

‘Waar heb je het over, Walt?’

‘Een bestemming. Hebben alle mensen een bestemming, staat alles al vast of gebeurt iets gewoon omdat het gewoon gebeurt?’

Het bleef weer stil aan de andere kant.

‘Kunnen we het daar morgen over hebben, Walt? Ik ben doodmoe.’ Walter dacht even na.

‘Ga slapen, Walt. Ik bel je morgen terug, oké?’

‘Je hebt gelijk. Bel morgen maar terug. Welterusten, Juuls.’

‘Welterusten, Walter.’

Hij legde de hoorn op het toestel.

Juuls had niet boos geklonken. Dit was niet de eerste nachtelijke conversatie die ze gevoerd hebben.

**

Die nacht had Walter weer een droom over Bonny Bavaria.

WALTER MOEST ALS KASSIER in een supermarkt werken die zo groot was, dat alle klanten met hun auto's de winkel in mochten. Aan de trekhaak van hun wagens was een grote winkelwagen vastgemaakt, waar de mensen met een kleine grijparm de spullen in konden laden. Het was een drukke zaterdagmiddag.

Walter werkte zich helemaal in het zweet. De autorij voor zijn kassa was inmiddels zo groot geworden dat hij het einde ervan niet eens kon zien. Op de radio klonk de verkeersinformatie.

'Files worden er gemeld bij de volgende kassa's,' zei een mechanische stem. 'Kassa 3, twee kilometer. Kassa 5, zeven kilometer. Kassa 11, drie kilometer.'

Walter keek naar het nummer van zijn kassa: hij werkte aan kassa 20.

'Kassa 15, zes kilometer. Kassa 19, acht kilometer.'

Walter begon sneller door te werken. De stroom artikelen hield maar niet op. Hopla! Alles over het elektronische oog! Het fragmentarische piepen leek één constante toon te worden.

'We eindigen ons verkeersbericht echter met de klapper van de dag. Aan kassa 20 werkt Walter Westhuizen, vrijgezel en wanhopig op zoek naar een vrouw. Misschien kan hij zijn aandacht daarom niet bij zijn werk houden, want de file bij zijn kassa is maar liefst honderddertig kilometer.'

Even stokte Walters adem. Hij voelde zich helemaal rood worden. Hij wist dat alle blikken in de winkel op hem gericht waren.

‘Honderddertig kilometer, mensen! Is dat geen sukkel eerste klas?!’

De auto’s voor zijn kassa begonnen te toeteren. Het was een oorverdovend lawaai en Walter raakte helemaal in paniek.

‘Maar ik doe het werk pas sinds kort!’, schreeuwde hij naar zijn omstanders, die allen uit hun auto’s waren gestapt. Ze lachten hem allemaal uit.

Plotseling maakte een persoon zich los uit de menigte. Het was Bonny Bavaria. Ze droeg een beige bontjas waar het prijskaartje nog aan hing.

‘Pardon, meneer,’ zei ze met een zwoele stem.

‘Uuuh, jawel?, antwoordde Walter.

‘Ik zit een beetje met een probleempje. Ik sta met mijn auto en goederen helemaal achteraan.’

‘Dat is zo’n honderddertig kilometer ver,’ zei Walter.

‘Ja, dat klopt. Maar wat is nu het geval? Ik bedenk net dat ik mijn poesje Kitty nog geen eten heb gegeven. Dat arme beest zit nu thuis waarschijnlijk in haar eentje te miauwen omdat ze honger heeft.’

‘Arm beest,’ zei Walter.

Er klonk getoeter.

‘Komt er nog wat van?’, schreeuwde de man in de auto die eigenlijk aan de beurt was.

‘Ja ja, ik kom er zo aan,’ zei Walter.

‘Mijn poesje Kitty roept zo om haar moedertje,’ ging Bonny op zielige toon verder. ‘Kunt u niet iets doen?’

‘Zoals wat?’, vroeg Walter.

‘Kunt u mij niet als eerste helpen? Ik zou u heel dankbaar zijn.’

Walter begon vriendelijk te lachen.

‘Ik wou dat ik dat kon doen mevrouw. Maar er zijn mensen die al sinds vorig jaar in de rij voor mijn kassa staan. Ik kan dat echt niet maken.’

‘Kunt u echt niets regelen, mijn Kassa Kapitein?’

‘Sorry, mevrouw Bavaria, ik moet me ook aan de regels houden.’

‘Ook niet als ik dit doe?’

Walter was er al bang voor.

Bonny ging op de lopende band van de kassa staan en deed haar bontjas uit. Ze droeg daar helemaal niets onder. Walters stem sloeg over toen hij haar strakke rondingen zag.

‘Mevrouw Bavaria,’ zei hij in paniek. ‘Het is verboden om op onze kassa’s te staan! Daar zijn ze niet op berekend!’

Bonny trok zich niets van hem aan. Met luide stem begon ze te zingen: ‘I wanna be loved by you, just you, nobody else but you.’ Haar Marilyn Monroe imitatie was niet zo best, maar de klanten in de supermarkt klapten allemaal mee.

Bonny begon te zweven.

Walter wendde zijn gezicht af, want hij bevond zich in een positie waar hij zo in haar kruis kon kijken.

‘Mevrouw Bavaria,’ probeerde hij het nog. ‘U ontregelt het verkoopproces van deze supermarkt! Dit kan me mijn baan kosten. En ik heb het geld echt nodig.’

Bonny hoorde hem niet: ze was in hogere sferen.

Met haar hemelvaart begon ook de droom langzaam te vervagen.

Walter werd wakker met een tent in zijn broek.

4 Op de kappersstoel

Toen Walter zes jaar oud was, zag hij hoe zijn vader bijna het loodje legde toen hij een lichte hartaanval op het toilet kreeg. Met moeite werd de deur opengebroken en kon zijn vader naar het ziekenhuis vervoerd worden. Uiteindelijk kwam het goed met zijn pa, maar sinds die tijd deed Walter de wc nooit op slot als hij ging poepen.

Zijn twee jaar oudere broer Felix was daar vroeger nooit zo blij mee geweest.

‘Is het leger weer aan het experimenteren met chemische wapens?’, was zijn standaardgrap dan altijd. Felix had niet in de gaten dat zijn gevoel voor humor aan het stagneren was. Als Walter wel eens gebruik maakte van het toilet van Heroes & Hoes, hoorde hij Stan ook soms brommen: ‘Mister Sulu, phasers on stunn and ventilators on maximum!’

Ook op de ochtend die Walters leven helemaal zou veranderen, nam hij ruimschoots de tijd voor zijn ochtendritueel. Hoewel hij door zijn staat van werkloosheid sowieso alle tijd van de wereld had, hechtte hij alle belang aan de rust van een lekkere schijtbeurt. Een dag niet lekker gescheten was een dag niet lekker geleefd, vond hij.

Walter zat weer lekker op de pot te mediteren toen hij de deur open hoorde gaan. Dat kon alleen Juuls zijn: alleen zij had een tweede sleutel van zijn huis.

‘Ben je aan het schijten?’, vroeg Juuls net nadat ze binnengekomen was.

‘Mijn Zen-moment van de dag,’ zei Walter, die die wc-deur toch maar dichttrok. Sommige dingen deel je liever niet met je jongere zus.

‘En ziet het er goed uit?’

‘Vier kleuren en drie verschillende geuren. Een tropische cocktailmix.’

Juuls lachte. Ze deed haar jas uit, liep naar de keuken en opende meteen de ijskast.

‘Heb je dat ook niet?’, zei Walter. ‘Soms word je wakker en ga je naar het toilet en dan komt hij eruit: die perfecte drol.’

‘Ahuh,’ zei Juuls instemmend.

‘Je weet dat je nog een uur zou kunnen zitten, maar eigenlijk weet je het al. Deze drol was zo perfect: je hebt in één keer alles eruit gepoept.’